

ringsvirksomhed i en Kommune overhovedet ikke sættes nogen Tidsgrændse. Jeg tror ikke, det behøves, idet andre Bestemmelser i Loven medføre, at det paa den ene Side staar Kommunalbestyrelserne frit for at undlade overhovedet at anvende Skatte-lovgivningen, naar de Beløb, som derved kunne indvindes, ere saa smaa, at det ikke kunde lønne Umagen. De kunne ogsaa gaa en anden Vej, nemlig at benytte den Skattepaaligning, som har fundet Sted i den Kommune, hvorfra en saadan Fremmed nyligt kom, og stattelægge ham i Henhold dertil, eller endelig kunne de ifølge Forslaget have Afgang til selv at lægge en ny Tillægsligning og altsaa gjøre hans hele Skatteforhold til Gjenstand for en ny Under-søgelse og Forhandling med hans Opholds-kommune. Man tror, at man kan lægge dette Forholds Ordning med Tillid i Kom-munebestyrelsens Haand, og at disse Regler ikke ere udsatte for at blive misbrugte. Man har sagt, og det er ogsaa sagt her i Salen, at man vilde ikke kunne komme til en Løsning af Spørgsmaalet om den mellem-kommunale Bæftatning paa praktisk Maade uden ved Gjenindførelsen af Næringskatten; ved Opstillingen af en Næringskat vilde alle disse Spørgsmaal løse sig af sig selv. Jeg nævner dette, for paa Forhaand strax for mit Bedkommende at afvise en saadan Løs-ning, thi der er vel neppe nogen Skat, der i den Tid, den virkelig raadede, vakte en større Uvillie end netop Næringskatten, der var ingen Skat, som Alle vare mere enige om, burde affattes, end netop denne. Det ligger ogsaa naturligt deri, at enten vil en Næringskat komme til at hvile paa den Næringsdrivende og derved blive en Skat paa Virksomheden, Erhvervet, det vil sige paa Glæden, eller ogsaa bliver det en Skat, som den Næringsdrivende kan stubbe fra sig over paa sin Kunde, altsaa over paa For-brugerne, saa at han selv slet ikke kommer til at betale den. I begge Tilfælde er den som Skat meget uheldig, og jeg er over-bevist om, at det heller ikke bliver ad den Vej, ad hvilken dette Spørgsmaal endelig vil kunne blive løst. — Jeg skal ikke vidt-løstlig komme ind paa de øvrige Regler om Ligningslisterne og Ligningskommissionerne, da det er Spørgsmaal, der naturligvis ere af mindre Vigtighed, men kun berøre, at Reglerne for den mellemkommunale Bæftat-ning overhovedet medføre, at Kommunens Skatteaar maa forandres fra Kalenderaa-ret, saaledes som det nu er, til Finantsaa-ret, idet nemlig Finantsaa-ret nu gælder for Køben-havns Kommune, og efter Forslagsstillernes Mening er det at foretrække at gjøre Finants-

aa-ret gjældende overalt, da det nemlig ogsaa stemmer med Statens Budgetaar. Jeg skal kun bemærke ved Siden heraf, at det mulig vil vise sig rigtigt ogsaa at forandre det kommunale Regnskabsaar, som nu er Kalender-aa-ret, til at falde sammen med Skatteaa-ret, men derom indeholder Forslaget dog ingen særlige Bestemmelser.

I Lovforslagets Titel findes der et lille „m. v.“, Forslag til Lov om den personlige Kommuneskat „m. v.“. Det er jo Tilfældet, at dette „m. v.“ i Titlerne ikke saa sjældent omfatter meget interessante og betydelige Ting, og det er ogsaa Tilfældet med det „med videre“, som indeholdes i dette Lov-forslags Titel. Det angaar nemlig Slut-ningsparagraferne, der indeholde intet Mindre end et Forslag om at fixere Hartkorns-skatterne. Det er jo et gammelt Strids-spørgsmaal, og som saadan har det forøvrigt, kan jeg gjerne sige, ligesom ligget en Del i Dvale i de sidste Decennier. Opmærksom-heden har ikke saaledes været henvendt paa dette Spørgsmaal som tidligere, navnlig i Begyndelsen af vor Forfatning, da man be-skjæftigede sig saa meget med Hartkornskatternes Ugalisering overfor Staten. Dette Spørgs-maal har nemlig været Gjenstand for meget delte Opfattelser, idet man, jeg kan sige fra Ven-stres Side har gjort den Betragtning gjældende, at Hartkornskatten er og maa være en va-riabel Skat, som ikke bør slaas fast, fordi den efterhaanden maa kunne nedsættes for til Syvende og sidst eventuelt fuldstændig at affattes, og fordi en Fastlaaen af Hart-kornskatten derfor vil vanskeliggjøre eller rettere umuliggjøre, at man endelig engang ved Lov kommer til ligefrem at affasse Hart-kornskatten med eller uden Afsløsning. Fra den modsatte Side er den Betragtning gjort gjældende, at enhver saadan Grundskat, hvad enten den er variabel eller ikke, maa betrag-tes som en Byrde paa Eiendommen og derfor ikke under nogen Omstændighed kan behandles som en Skat, men delvis maa behandles som en Prioritet. I vore Nabolande, Norge og Sverige, vide vi jo, at dette Spørgsmaal om Grundskatterne dels til Staten og dels til Kommunen har spillet en meget fremragende politisk Rolle. I Norge lykkedes det allerede for et halvt Hundrede Aar siden at blive alle Grundskatterne til Staten kvit imod en meget ringe Afsløsning, og i Sverige veed man, at det er det store brændende Spørgsmaal, hvorefter de politiske Partier i Diebliffet grup-pere sig: Kampen om Grundskatternes Afsløs-ning. I det sidste norske kommunale Lov-forslag er man endogsaa gaaet et Skridt vi-dere ad denne Vej, idet Hartkornskattern til Amt- og Sognekommunerne ere blevn-